

BELLA ISTVÁN / *Sivatagi szonettek*

[1.]

*Nem a halál háborít, csak az, többé nem élek.
Hitem szerint soha. Se másképp. Semmiképp...
Nem leszek a szemedben langyuló őszi kép,
s hogy nem vagyok, azt sem én veszem észre.*

*A füvek, az ott fönt motollázó szikék
még teszik, ami kell. Fogyasztanak a férgek.
Fekete vatta, tolul odébb-idébb
a föld, fölítatni fehér ürességed.*

*És – ennyi. Se fű, se fa. Még a
föltáplált féregnek se lesz váladéka,
se Isten-ürülék. Csak anyag az agyagban.*

*Néha még föltámadsz, míg Andromédák beszélnek.
Aztán kihal a szó. A nyelvnyi lélek.
Nem a halál háborít. Csak az, hogy halhatatlan.*

[2.]

*Amikor megszülepsz, halálod kezded el
építeni – percekből piramist –
s ahogy magasulsz, úgy törpedsz magad is,
amíg önmagad mélyébe rejtezel.*

*Megkövült ereid labirintusa visz
hozzád, bepólyát szív, de bentjeiden
fölrva mind, mi voltál s fölrva az is,
ami megtörtént és az is, ami nem.*

*Micsoda magzat vagy, kívülődő halott!
Együtt kés, korsó kenyér. Megszülöd a napot:
megtörténsz. Élő pólyád múlt, jelen és jövő.*

*Kirabolnak néha? Széthordnak? – Tagadod.
Fölkel s lemegy az Isten. Sötétülsz, kiragyogsz.
Mint nem múló sivatag, hullámszik melledben az idő.*